

Megjelent a Dióhéj 2016 Húsvét számában:

Találkozzunk Nemesvámoson!

– avagy mi újság az ENSWAP háza táján

A Dióhéjban hagyományosan be szoktunk számolni az ENSWAP, vagyis a Waldorf szülőket összefogó nemzetközi szervezet éves őszi konferenciájáról. Legutóbbi számunkból ez kimaradt, mivel ebben az évben iskolánk nem képviseltette magát a találkozón. Azonban a szervezet hírlevelét olvasva, és a résztvevők benyomásait hallgatva mégis úgy éreztem, érdemes beszámolni arról, miről volt szó Stockholmban, hol és merre tart most a szervezet és hogyan tudunk hozzá csatlakozni.

Az idei konferencia témája: a tudást mérjük vagy az életre tanítunk? Hagyományosan az oktatási rendszer csak a mérhető dolgokra fókuszál: számok, évszámok, tények és adatok visszamondása, a magasság, gyorsaság, pontosság stb. mérése áll a középpontban. Nem tudjuk mérni azonban az érzéseket, a magabiztosságot, a boldogságot, a fájdalmat, a kreativitást, az akaraterőt. A kíváncsiságot, a nyitottságot, az őszinteséget, a bátorságot és a problémamegoldó-képességet. Sőt azt sem, hogy egy adott téma megérintette-e a gyermeket. A hagyományos oktatás nem tud mit kezdeni az eredeti vagy váratlan válaszokkal sem. A diákot, a tanárt, az iskolát a mérhető eredmények szerint minősítjük. „Jó”, ha a mérhető eredményei jók. Így az iskola, de maga a társadalom – és a döntéshozók különösen – vakok a szociális készségekre. Holott figyelembe kellene venni és el kellene fogadni, hogy van, akinél a fejlődés üteme más, hogy egyes gyerekek lassabban tanulnak, és hogy szükségünk van – de még mennyire nagy szükségünk van! – álmodozókra is. Az iskolának és a társadalomnak meg kellene védenie a lassabb gyermekeket. Sikerül-e ez a Waldorf iskoláknak?

Az oktatási rendszer, így az iskola is, azt tükrözi, hogy a fejlődött társadalom hogyan tekint a gyermekkorra. A gyerekektől azt várjuk el, hogy belepasszoljanak abba a struktúrába, amit mi, felnőttek létrehoztunk nekik. Pedig a kisgyerekekben még annyira benne él a jövő ígérete, az iskola azonban ezt ügyesen elnyomja.

A Waldorf iskolában viszont éppen arra törekszünk, hogy a gyermek jövőbeli potenciálja szabadon kiteljesedjen. A gyermek azzá váljon, akivé válnia kell. Azzal, hogy nem a hagyományos oktatást választjuk gyermekeinknek, valójában – tudatosan vagy sem – egy politikai döntést hoztunk arról, hogy hogyan képzeljük el a világ jövőjét.

A konferenciáról szóló beszámolómban mindig elmondom, hogy bár nagyszerű előadások szoktak elhangzani, a „lényeg” nem az előadótermekben zajlik. Biztos vagyok benne, hogy most is nagyszerű lehetett hasonló gondolkodású szülőkkel felfedezni Stockholmot, meglátogatni a biodinamikus farmokkal körülvett antropozófus szemléletű falut, jókat beszélgetni a régi ismerősökkel és új ismeretséget kötni, felfedezni, hogy sokszínűségével együtt mennyire összeköt bennünket a Waldorf pedagógia – és életforma. Kicsit sajnálom is, hogy az idén nem jutottam el.

A jó hír viszont, hogy a következő találkozóra Nemesvámoson kerül sor az ősszel. Reméljük, hogy minél több hazai intézményből eljutunk rá, és ki tudja, talán ez remek alkalom arra is, hogy a magyar Waldorf szülők közötti összefogás – akár egy formális szervezet formájában, akár máshogy – megszülessen.

Bővebb információ a <http://waldorfparents.net> címen található, ahol az érdeklődők az INSWAP hírlevelére is feliratkozhatnak.

Skarka Cecília